

«All about Eve»

T RAÚL DAVID MARTÍNEZ al com fa ressaltar Isabel-Clara Simó en el pròleg, l'arbitrarietat de la identificació entre autors, narradors i personatges propicia sovint un capriciós efecte de reconeixement que, en el cas present de la veu narrativa d'una dona vella per part d'un autor jove, constitueix un repte a les teories de la representativitat i de la ficció referencial. Carles Cortés, estudiós de la narrativa catalana contemporània escrita per dones, ens ofereix la història en primera persona d'una dona senzilla però amb una gran determinació a viure la seva vida sense coercions. El bagatge investigador de l'autor es deixa sentir al llarg de l'obra en forma d'ecos clarament rodoledians, des de la planificació del cosmos narratiu, fins al perfil mig esquerp, mig visionari però d'una gran riquesa interna de la protagonista, i fins a la significació simbòlica d'elements com els vestits o la funció premonitòria dels somnis. Però el text troba el punt compensatori de personalització en la modulació de la veu narrativa: un monòleg dramàtic que acostava la veu de la protagonista a aquells a qui s'adreça i al lector, buscant sobretot la complicitat. Una aproximació que es vehicula en un llenguatge que vol recollir l'expressió genuïna del valencià d'una dona gran per reforçar la versemblança d'una identitat lligada a la terra i al seu temps, però que contrasta de vegades un xic massa —tenint en compte que es tracta sempre de la mateixa veu— amb el registre general de l'obra, més elevat. I una proximitat que pretén, per una altra banda, transmetre el testimoni d'una experiència viscuda segons uns principis irrenunciables. Efectivament, el text està ideològicament construït, des d'un punt de vista feminista actual, al voltant d'una idea de



«VEU DE DONA»

Autor: CARLES CORTÉS

Editorial: COLUMNA

Pàgines: 137 / Preu: 1.950 PTA

Carles Cortés, estudiós de la narrativa catalana contemporània escrita per dones, ens ofereix la història en primera persona d'una dona senzilla però amb una gran determinació a viure la seva vida sense coercions. Aquest monòleg dramàtic, que en l'edició de Columna es presenta amb un pròleg d'Isabel-Clara Simó, va merèixer el premi 25 d'Abril Vila de Benissa.

reacció contra el discurs patriarcal que subordina la feminitat, i per això Eva, la protagonista, segueix una línia d'acció impertorbable cap a la seva plena realització, sense excessius entrebancs d'ordre social, ni tan sols psicològics. Potser el context social de la trama, a mitjan segle XX, pot provocar alguna reticència sobre aquest punt, però tampoc no es tracta d'un discurs històric, i d'altra banda, la història obre el camp a una exploració menys classista de la vivència de les dones en focalitzar una família íntegrament femenina i de poble que s'ha d'espavilar per sobreviure. Proposada fins a cert punt com a testimoni exemplar, gens incompatible amb el to íntim, la idealització es completa, com pertoca, amb la mort consagrada. Tribut obligat —mig tòpic, mig evidència ontològica— a un gènere autobiogràfic en què explicar la pròpia vida significa cloure-la.